

FRANTIŠEK JAKUBEC ML.

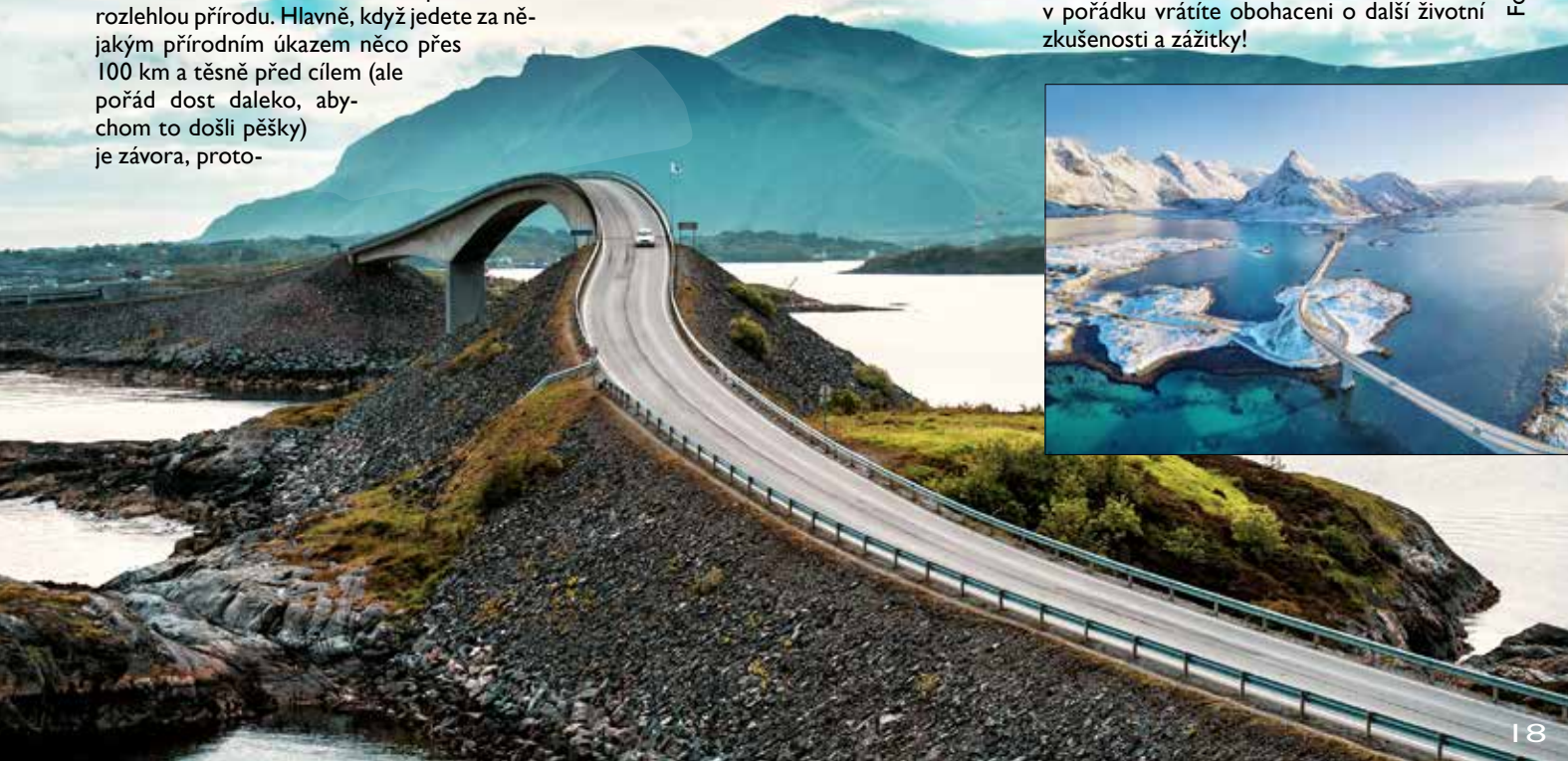
**Nazdar ministranti, v dnešní rubrice Rychlá kola nena-
jdete žádný konkrétní automobil. Rád
bych se s vámi podělil o mé zkuše-
nosti při cestování dvoustopými vo-
zidly, tedy auty. Sice jsem neprojezdil
celý svět, ale každá cesta přinese nové
a někdy i nečekané zážitky. Článek je
omezený, tak alespoň výběr zemí...**

NORSKO

S tatškou a dvěma švagry jsme vyrazili
na dobrodružnou pout' za bráchou, který
byl tou dobou na Erasmu ve Švédsku. Tam

jsme ho nabrali a pokračovali dál do Norska.
Člověk v této severské zemi nezapomene na
rozlehlou přírodu. Hlavně, když jedete za ně-
jakým přírodním úkazem něco přes
100 km a těsně před cílem (ale
pořád dost daleko, aby-
chom to došli pěšky)
je závora, proto-

že je dál silnice kvůli sněhu zavřená... Tak
jsme si dali koulavačku a jeli zpět. Velmi mne
také zaujaly malé trajekty, kterými jsme se
přesouvali mezi fjordy. A nezapomenu na jed-
nu vtipnou příhodu, kdy zrovna řídil brácha,
který měl na sobě sluneční brýle. Vjeli jsme
do tunelu, kterým jsme podjížděli kus moře
a bratříček byl nějaký nespokojený. Rozsvítil
si dálková světla a pořád se mu něco nezdálo.
Nakonec se nás zeptal: „Nezdá se vám, že
je tady nějaká tma?“ A my vybuchli smíchy,
protože si zapomněl ty sluneční brýle sundat.

ŠVÉDSKO

Z této severské země mám z jiného vý-
letu další příběh. Tehdy jsme v zimě vyrazi-
li se starou jedničkovou oktávkou za mými
kamarády (kteří nechápali, jak je možné, že
jsme schopni jezdit s obyčejnými zimními
pneumatikami, když tam mají všichni speciál-
ní s takovými malými hřebíčky). Když jsme se
vraceli, chytli jsme šílenou sněhovou vánici.
Dálnice byla v několika minutách zasněžená,
takže člověk musel velmi zpomalit. A nám se
začala zamlžovat vnitřní okna a foukání moc
nepomáhalo. Vůbec jsme netušili proč. Až
jsme zastavili a rozhodli se otevřít kapotu
a podívat se na problém. Můžu vám říct, že
zasněžený motor zevnitř jsem jaktěživ nevi-
děl. Díky tomu nám navlhnul kabinový filtr

a přes něj přestal jít přívod vzduchu na fou-
kání skel. Až pojedete do těchto krásných
a rozlehlých severských zemí, obrňte se tr-
pělivostí – mimo obec je maximální rychlost
70 km/h, na dálnici 110 km/h!

UKRAJINA

Cesta do Kyjeva byl asi jeden z mých
nejnáročnějších řidičských „zážitků“. Hlavní
město Ukrajiny je samo o sobě poměrně da-
leko a my jsme tam ještě jeli v době, kdy byla
země ve válečném stavu. Každou chvíli jsme
projížděli různými zátarasy, kde nás kontro-
lovaly vojenské hlídky. Část cesty jsme absol-
vovali v noci. Vždy, když jsme se blížili k hlíd-
ce, museli jsme zhasnout světla auta a naopak
rozsvítit v kabině, aby nás kontrola dobře vi-
děla. Ukrajina je nádherná země, ale ježdění
je tam poměrně náročné (alespoň pro nás,
kteří jsme zvyklí na občas lehce děravé, ale
jinak vlastně dobré silnice). Tam jedete třeba
po úplně novém asfaltu a zčistajasna vjedete
na prašnou cestu plnou neuvěřitelných vý-
molů. Ty krokem projedete a za chvíli je zase
hezka cesta... Také jsme chytli situaci, kdy
nebyl skoro nikde k sehnání benzin ani nafta.
Nebýt dobrých lidí, asi bychom museli auto
dotlačit do Polska. Je to neuvěřitelné, ale
lidé i přes náročnou situaci byli velmi štedří.
Asi nejnáročnější byla únava, protože jsme
moc nespali. Sice jsme se střídali dva řidiči,
ale když jedete celou noc a velkou část dne,
tak se stejně moc nevyspíte, i když neřídíte.
Až budete kluci někdy šoférovat na dlouhé
vzdálenosti, určitě si na toto dávejte pozor
a buďte dobře odpočinutí! Je to jinak velmi
nebezpečné...

ČR

V naší zemi nás asi nic nepřekvapí...
a přece. Jednou jsem jel s dodávkou někde
na Šumavě podle GPS, která mne navedla do
uzoučké silničky kdesi v hlubokých lesích. Po
chvilce jsem se najednou ocitl na malé planin-
ce, kde se na silnici válelo stádo ovcí. Nádherný
výjev, připadal jsem si, jak kdesi na Balkáně.

Tak vám všem přeji, ať se ze svých cest
v pořádku vrátíte obohaceni o další životní
zkušenosti a zážitky!

Foto: Danoz, Biletskiy Evgeniy, Kalyakan, Volodymyr Shevchuk - Adobe stock

Milí kluci,
cestování rozšiřuje naše obzory a nabourává stereotypy, které si o daném místě utvá-
říme díky informacím zprostředkovaným médii či společností. Současně je to i velký
krok do neznáma – cizí kraj, cizí lidé, někdy i cizí jazyk.
Zbourání stereotypů a vystoupení mimo komfortní zónu – přesně tyto dva parametry
byly hlavními důvody i v případě mé rodiny, když jsme se na podzim 2019 vydali na
pracovní stáž do Lucemburska a do Německa, kde bydlíme. Cílem tohoto článku je
představit vám **TV NEJZÁSADNĚJŠÍ ROZDÍLY**, které zde na západě Německa (spolková
země Porýní-Falc), ale i v Lucembursku jako rodina při každodenním životě vnímáme.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÍP!

Zásadní rozdíl během prvních dní v za-
hraničí. Nejen že se na sebe lidé víc usmívají,
ale nezištně si pomáhají. Řidiči si na dálnici
dávají přednost. Když jste v nouzi, během
chvilky si toho někdo všimne a snaží se po-
moci. Ať už na úřadě, na ulici nebo v obcho-
dě. Jako by se většina společnosti řídila hes-
lem „společně to dokážeme“.

BEZ PŘEDSUDKŮ

Jako rodina se třemi (dnes už čtyřmi)
dětmi a s naší nedokonalou němčinou jsme
měli zpočátku obavy, jak se na nás budou
lidé dívat. Přece jen standardem jsou zde
1–2 děti, které jsou navíc mnohem spořáda-

Cyklovýlet u řeky Mosely

nější než ty naše. V tomto jsme se ovšem
spletli. Navzdory tomu, že pouhou přítom-
ností působíme mezi lidmi pozdvižení, dosud

reotypů o Německu, který můžeme z naší
zkušenosti potvrdit. Pár měsíců po našem
stěhování vypukla epidemie covidu. I když
s přístupem státu ne každý souhlasil, lidé
v podstatě bez řeči dodržovali veškerá na-
stavená pravidla a dál se soustředili na svoje
každodenní činnosti. Na druhou stranu nás
stále pozitivně překvapuje, jak rychle a s roz-
myslem se zde různá nastavená pravidla pře-
vádí do reálného života.

INFRASTRUKTURA

Co budí rozpaky, je infrastruktura. Z na-
ších dosavadních zkušeností tu mají oproti
střední a východní Evropě opravdu hustou
a kvalitní síť dálnic i silnic. Na druhou stra-
nu, nejsme si jisti, jak by zde přežil člověk
s poškozeným zrakem či vozíčkář. Chodníky
velmi často postrádají
bezbariérové nájezdy
a slepecké pásy. Není
výjimkou, že zahrádky
restaurací zabírají celý
chodník.

JE TU DRAHO?

Dobrá otázka, ne-
jasná odpověď. Služby
(kadeřnictví, autoservis,
řemeslníci...) jsou tu
jednoznačně mnohem
dražší. Stejně tak velká
část zboží a potravin.
Na druhou stranu, za
vyšší cenu dostane člo-
věk zpravidla i vyšší kvalitu. Současně není

výjimkou, že některé potraviny zde člověk

skutečně pořídí za cenu srovnatelnou nebo
nižší oproti Česku.

ZPÁTKY DO ANALOGOVÉ MINULOSTI!

Co nám zpočátku dělalo velké problémy,
byly místní zastaralé způsoby komunikace.
Webový nebo facebookový účet města či
obce? Existuje, ale nic moc na něm nenajde-
te. Namísto toho chodí do schránky obecní
týdeník obsahující veškeré informace. Vel-
kým překvapením pro nás bylo, když jsme ve
schránce objevili i nejnovější vydání místních
zlatých stránek. Pevnou telefonní linku zde
stále používá většina obyvatel.

ZÁVĚREM

Naše dobrodružství se pomalu chýlí
ke svému konci a dalo by se shrnout velmi
jednoduše. Po něčem se nám bude stýskat,
jiné věci postrádat nebudeme. Nejdůležitěj-
ším zjištěním je fakt, že všude žijí lidé z masa
a kostí, s každým se člověk nějak domluví
a každý jeden člověk svým chováním a nasta-
vením ovlivňuje život lidí kolem sebe!

Foto: Archiv Josefa Lavičky; MyCreative, Look - Adobe stock